

REGIMENTSCHEFEN

I DENNE UDGAVE:

- Hvad vil jeg med en vægavis ?
- Soldaterholdninger
- Aalborg by
- Hvad rører der sig ?

Aalborg by

Som garnisonskommandant er jeg forsvarrets officielle repræsentant i Aalborg. Det betyder, at hvis man fra det civile har brug for at komme i kontakt med Forsvaret, så starter man i princippet hos mig. Heldigvis er der metoder, der sikrer, at henvendelser som regel sker ved en direkte kontakt til dem, der har den nødvendige ekspertviden.

Jeg har ikke den samme rolle i forhold til de enheder, under min direkte kommando, der er placeret andre steder i landet. Det skal dog ikke forhindre mig i at interessere mig for situationen, hvis det kan være hjælpsomt.

Her tænker jeg på 4. Nationale Støttebataljon i Vordingborg, og de udlagte enheder fra både 3. Vedligeholdelsesbataljon, 2. Logistikbataljon og Militærpolitiet.

Der er specielt tre ting, der er med til at bestemme, hvor mange af vores ressourcer jeg beslutter at bruge på samarbejdet med Aalborg By.

Det ene er i hvilket omfang, det har betydning for løsningen af vores militære opgaver. Her er det vigtigt, at I tænker bredt. Lige i den tid er jeg meget opmærksom på, at Aalborg har rigtig mange uddannelsesstilbud, som kan være med til at kompetenceudvikle jer, så I kan løse jeres opgaver endnu bedre, end I gør i dag.

Det betyder for eksempel, at jeg kigger på Aal-

Hvad vil jeg med en vægavis ?

"Når jeg som regimentschef og garnisonskommandant laver en vægavis, som både kan hænges op og læses elektronisk, så er det udelukkende for at kunne fortælle alle på én gang, hvad jeg tænker og oplever som den øverste chef her på stedet."

Goddag til jer alle.

Lige efter dette års sommerferie passerede jeg mit 35 års jubilæum som soldat. I alle de år har kommunikation været en af de allerstørste udfordringer for chefer i forsvar.

Som menig, ung befalingsmand og ung officer var der mange ting, som jeg enten med rette eller urette syntes, at min chef burde have informeret mig om. Da jeg senere selv blev chef, var der mange ting, som jeg tænkte, at mine soldater ikke havde brug for at vide, fordi det blot ville være unødigt støj på linien.

Den sande balance mellem nyttig information og unyttig information findes ikke. Dertil er vi som mennesker alt for forskellige. Det vi kan gøre er, at vælge den information vi tror på, er nyttig, og så sørge for at sprede den rundt til dem vi tror på, den er nyttig for.

Informationsformidling er et ledelsesansvar, men det er for mig også et medarbejderansvar. Ledelsen skal sørge for at informationer er tilgængelige og medarbejdere skal sørge for at opsøge informationer. Og det er stadig hele tiden en udfordring for den enkelte leder og medarbejder at finde balancen mellem nyttig og unyttig information.

Her er det nok vigtigt at forholde sig til, om det nu også er rigtigt "at alle har behov for at vide alt altid".

Langt det meste af den faktuelle information,

som I skal have, for at kunne passe jeres arbejde, skal I have og opsøge ad kommandovejen.

Når jeg som regimentschef og garnisonskommandant laver en vægavis, som både kan hænges op og læses elektronisk, så er det udelukkende for at kunne fortælle alle på én gang, hvad jeg tænker og oplever som den øverste chef her på stedet.

I den forbindelse er det vigtigt for mig, at jeg som garnisonskommandant har et informationsansvar for alle, der er ansat på Aalborg Kaserne – uanset hvilken myndighed den enkelte nu måtte arbejde for.

Derudover så handler det ikke kun om Aalborg Kaserne, men også om de enheder, som Trænregimentet har spredt over det meste af landet.

Jeg er den slags soldat, der brænder for mit arbejde, så jeg kunne let skrive så meget, at vi kunne tapetsere det meste af en gymnastiksal. Selvom det kunne være spændende, så agter jeg i stedet for, fra gang til gang, at vælge nogle emner ud, som enten er principielle for mig, eller som jeg synes har en væsentlig kortsigtet nyhedsværdi.

Denne gang vil jeg sige noget om følgende:

- Soldaterholdninger.
- Vores forhold til Aalborg by.
- Hvad der rører sig lige nu, for at give jer en idé om, hvor vi er her på kanten til efteråret.

borg Universitet og på erhvervsskolerne for at se, om der er nogle uddannelser, vi kan have gavn af. Selvfølgelig under hensyntagen til Forsvarets eget uddannelsessystem. Et andet eksempel er mulighederne for yderligere at kunne hjælpe jer med boliger gennem et samarbejde med bolig-selskaber. Og i 2016 har jeg en idé om, at vi skal have kikket på mulighederne for at hjælpe specielt de af vores kammerater, der er kommet til skade i tjenesten.

Aalborg er en stor og driftig by, og der er et stort potentiale for, at et godt samarbejde kan være med til at gøre Aalborg Kaserner til en af landets absolut bedste militære arbejdspladser.

Den anden ting som har betydning for, hvordan vi samarbejder med byen, er vores omdømme. Jeg syntes, vi har vi en arbejdsplads med nogle muligheder, som er unikke og misundelsesværdige. Vi er stolte af at være soldater. Vi udnytter skatteborgernes penge rigtigt godt, og vi støtter det omgivende civile samfund, hvor vi kan.

Det omdømme skal der passes på, og det er en af grundene til, at jeg med mellemrum befaler afgivelser til aktiviteter inde i byen. Det er også derfor, at vi med mellemrum modtager besøgende, som gerne vil se vores arbejdsplads. Når vi får forespørgsler på den slags støtte, så er det fordi, det betyder noget for byen, at vi er her. Og det betyder noget for Forsvaret, at vi får mulighed for at vise, at vi er her. Specielt med den moderne stående styrke, som er langt de fleste af os, er det vigtigt, at vi er synlige. Det er ikke dansk tradition, at hæren gemmer sig væk på kasernerne.

Den tredje ting jeg tillægger betydning er, at vi er velkomne i Aalborg. Der er en grund til, at vi har været i stand til at skabe en stor, stærk og attraktiv arbejdsplads klods op ad Danmarks fjerde største by. Aalborg vil os gerne. Og det gælder hele byen. Både politikere, erhvervsliv og sportsmiljøet – blot for at nævne nogle – er meget positive over, at de har mulighed for at arbejde sammen med os. Det kræver en "lige over" fra os, og derfor stiller vi op.

Soldaterholdninger

At være soldat betyder, at man har en holdning til sit erhverv. Holdningerne kommer til udtryk ved, at man brænder for at være soldat og, at man gør sit bedste for at leve op til de forventninger, vi har til hinanden. Nogen af forventningerne handler om den personlige fremtræden. Andre om vores evne til, med kort varsel, at kunne blive beordret væk fra vores kaserner eller om vores korpsånd.

Intet påvirker den første oplevelse af mødet med en soldat mere end den personlige fremtræden. Det handler om den måde vi opfører os på, og ikke mindst den måde, vi bærer vores uniform på. Til hverdag har vi alle behov for at få kontrolleret, om vi lever op til vores egne krav. Ansvar for kontrol ligger hos dig selv, kammeraten, stregbefalingsmanden og officeren, men specielt stregbefalingsmanden har her en særlig opgave.

Holdninger handler også om, at kunne håndtere forandringer. Og jeg må nok sige, at vi som soldater har bevist, at vi har det, der skal til. Men vi skal også huske at have vores pårørende med på vognen. Som soldater får vi i hverdagen mange varsler om nye opgaver, og der er nogen af dem, som ikke bliver til noget. Sådan er det at være i Hæren, fordi vores opgave er at være klar for politikerne, når de ønsker os anvendt – også når de træffer beslutninger

med kort varsel. De af jer, der har været med i mange år ved, at man med årene finder sin egen metode til at holde de pårørende orienteret om, hvad der foregår. Og de af jer, der stadig er unge i tjenesten, kan med fordel søge råd og vejledning hos ældre kammerater.

Mange civile firmaer betaler rigtigt mange penge for at skabe et fællesskab, som soldaterlivet i sig selv giver mulighed for. Hos os hedder det korpsånd. Her er jeg glad for, at jeg ved alle enheder og personelgrupper tydeligt ser både et behov og en vilje til at arbejde med emnet. Vores korpsånd er det allerbedste værktøj, når vi har det svært, enten som enhed eller som enkeltperson.

Lige før sommerferien holdt nogen af jer en sommerfest. Bataljonschefen havde informeret mig, men det gik da i hvert fald også op for mig, da jeg skulle over i træningslokalet. For i en halvcirkel sad en masse soldater og slog med noget der lignede baseballbats på plastiktønder, så det kunne høres over det meste af Nordjylland. Den slags stammeritualer kan vi ikke få for mange af. Og i den sammenhæng må I ikke glemme, at når vi i forskellige situationer holder en appel, en parole eller en parade, så har det også betydning for vores korpsånd.

Hvad rører der sig ?

Hvis I vil følge med i, hvad der konkret sker ved andre enheder end jeres egen, så følg med på de forskellige facebook- og andre internetsider, og vær også behjælpelig med, at vi får de spændende oplevelser frem. Trænregimentet har nogle dygtige mediefolk, der blot skal have noget råmateriale at arbejde med.

Set fra min flagposition, så er der kommet godt knald på læggehønen her efter sommerferien:

- Vi har modtaget nye værnepligtige, hvor det går godt med den fælles indkvartering af mænd og kvinder.
- Vi har fået udnævnt det første hold fra den nye værnsfælles grunduddannelse ved Militærpolitiet.
- Vi er i fuld gang med de planlagte uddannelses- og øvelsesaktiviteter rundt omkring i både Danmark og udlandet, og som sædvanlig vil der hen ad vejen komme ændringer.
- Vi har fået gennemført de rutinemæssige rotationer til de igangværende internationale missioner, og alle er kommet godt på plads.
- Vi forbereder de missioner, vi er blevet varslet om, og så må vi se, om de bliver til noget.
- Og ikke mindst så yder vi hver eneste dag reel logistisk støtte og militærpolitistøtte over hele landet.

Overordnet, så er vi oppe i det tempo, der er nødvendigt. Her holder jeg dog øje med, at vi får den tid, vi skal bruge til at holde vores personlige færdigheder ved lige. Den daglige prioritering er fortsat hård, men når blot det sker med åbent

sind, og alle ved hvorfor, så er det til at leve med – lige nu. For, som mange af jer sikkert ved, så blev der her midt i september offentliggjort en holdningsmåling for hele forsvaret, der ser lidt trøls ud. Det er ikke en måling, der direkte siger noget om Trænregimentet, men den er en god lejlighed for os alle til at vende skråen og tænke os om.

Groft sagt kan man sige, at forsvarets medarbejdere generelt er noget mindre tilfredse med deres arbejdsplads end andre offentligt ansatte. Derfor har jeg gennem mine nærmeste underlagte chefer iværksat, at vi får indsamlet nogle informationer om, hvad det mere præcist måtte handle om her hos os. Dels så vi måske kan gøre noget ved det med det samme, men også fordi jeg rigtigt gerne vil have alle mulige idéer til forbedringer frem i lyset.

Jeg er sikker på, at vi kan gøre noget selv. Men der er også to emner, som jeg er sikker på, vi ikke kan gøre noget ved selv lige med det samme: Det ene er markant at hæve lønningerne, og det andet er markant at forbedre vores køretøjssituation, så det for alvor kan mærkes.

Jeg har tidligere fortalt jer, at vi kommer til at klare os med det materiel vi har indtil videre. Men jeg er også ret sikker på at den store holdningsmåling vil være med til, at der alle steder gøres en ekstra indsats for, at vi får det, vi skal bruge.

Vi ses derude

Jess Møller Nielsen

Oberst

Chef for Trænregimentet

Garnisonskommandant i Aalborg